

Júlia

Világszerte Nr. 1

Cathy Williams

Csókot lopni...

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Cathy Williams, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A JÚLIA 602. eredeti címe: *The Notorious Gabriel Diaz (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*
Magyarra fordította: *Mátyás Mária*

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 602. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-307-9

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Elmagyaráznátok ezt még egyszer? – Lucy Robins kérdően nézett a szüleire, és megpróbálta felfogni, amit mondtak. – Hagyjál most, Freddy! – szólt rá a mopszra, amely a hátára feküdt, és halottnak tette magát, hogy magára vonja a figyelmét.

Amikor az anyja felhívta, azonnal tudta, hogy valami nincs rendben, mert nem szokta felhívni a munkahelyén. A botanikus kertben lévő kertészeti bolt nagyon kellemes munkahely volt. Lucy fele munkaidejében kertészként dolgozott, a másik felében pedig mint botanikai illusztrátor, egy növényekről szóló könyvhöz készített képeket.

Kedvesem, haza tudnál jönni? Szeretnénk veled valamit sürgősen megbeszélni...

Most nézte az apja megrogyott alakját.

– Ez azt jelenti, hogy valami baj van?

Nicholas Robins, aki olyan kicsi és köpcös volt, amilyen magas és sovány a felesége, félve nézett a lányára.

– Néhány évvel ezelőtt tisztességtelen módon pénzt vettem kölcsön a cégtől. Nem sokat. Amikor édesanyád agyvérzést kapott. Azt hittem, hogy elveszítjük őt, és valóra akartam váltani az álmát. A hajóutat, amelyet annyira szeretett volna... Nem tudtam józanul gondolkodni...

Akkoriban azt mondta, hogy váratlanul jutalmat kapott. Lucy elhitte, és örült neki.

– Szerettem volna valami igazán különleges dologgal meglepni. Azt gondoltam, ha csak kevés pénzt veszek el, vissza tudom fizetni, mielőtt bárki is észreveszi. Alig tudom elhinni, hogy ilyen butaságot csináltam!

Lucy aggódva nézett az anyjára. Celia Robins törékeny nő volt, és az agyvérzés még azt a kevés erejét is felemésztette. Állandóan attól tartottak, hogy újabb agyvérzés éri.

– Nem gondoltam, hogy bármi is megváltozik, miután a GGD átvesz bennünket – folytatta az apja remegő hangon.

Gabriel Garcia Diaznak hívták azt az embert, aki a GGD-t alapította. Könyörtelen és éles eszű férfi volt, nyolc év alatt átvette az uralmat az egész elektronikai piac felett. Egy ilyen embert nem érdekelhet egy olyan kis pont, mint Nicholas Robins.

Lucy homlokán kiütkezött a veríték. Az elmúlt két évben igyekezett elfelejteni Gabriel Garcia Diaz, de a sors megint elébe hozta.

Teljesen véletlenül találkoztak. Annak idején a városban másról sem beszéltek, mint arról, hogy a GGD átvette a Simset. Lucy éppen akkoriban kezdett a kertészeti boltban, és nem érdekelte semmi más. Szerette a növényeket, szeretett a szabadban dolgozni, és volt még valami, aminek örülhetett: felkérték a botanikus kert ritka, egzotikus növényeiről szóló könyv illusztrálására.

Teljesen meglepedkezett róla, hogy a GGD főnöke a városba érkezik. Izgatottan kerékpárra pattant, hogy elmondja az apjának a jó hírt. A szülei tudták, mennyire vágyik rá, hogy megmutassa, nemhiába szerzett diplomát a képzőművészeti főiskolán.

Csak akkor jött rá, hogy ez a nagy nap, amikor meglátta a fekete limuzint és az azt kísérő autókat a cég székháza előtt. A Sims minden dolgozója ott gyülekezett a ragyogó napfényben. Középen, fenyegető külsejű fekete öltönyös alakok gyűrűjében egy férfi állt, aki szó szerint mindenki fölé magasodott.

Magára vonzotta Lucy tekintetét is, aki még ebből a biztonságos távolságból is érezte, milyen erő árad belőle. Ettől eltekintve is ő volt a legfigyelemreméltóbb ember, akivel valaha találkozott: magas, a haja hollófekete, az arcvonásai tökéletesek, bronzszínű bőre egzotikus. Olyan szép volt, mint egy görög isten.

Miközben az udvartartásával együtt a bejárat felé igyekezett, Lucy apja kicsit lemaradt, ő pedig megragadta a lehetőséget, és gyorsan odament hozzá, hogy elmondja a jó hírt.

Később nem tudta volna megmondani, hogyan fedezte fel őt Mr. Diaz a tömegben. Láttá talán, ahogy odakerekezik, és odaszólt az egyik testőrnek? Mindenesetre Lucy nem tulajdonított nagy jelentőséget annak, amikor a kétajtós szekrény nagyságú ember megkérdezte, hogy mit keres a cég területén.

Nem tudta, hogy ellenkezik-e a szabályokkal, ha beszél az egyik alkalmazottal, akinek ebben a pillanatban innia kellene a főnök szavait, úgyhogy azt mondta, a kertészeti boltban dolgozik, és ellenőriznie kell a kihelyezett virágdíszeket.

Később találkozott is Gabriel Diazzal. Éppen a kerékpárja fölé hajolt, hogy kinyissa a zárat, és amikor felegyenesedett, a férfi ott állt előtte. Két testőr várakozott néhány lépésre, egy csillogó fekete autó mellett. Lucy nem tudta levenni róla a szemét, nem tudott betelni egzotikus szépségével. Középről még észbontóbban festett. Amikor pedig megszólalt, ő megborzongott mély, bársonyos hangjától. Diaz megkérdezte, hogy hívják, és elmondta, hogy ő feltűnt neki. És hogy eredetileg nem akart maradni, de most változtatna a tervein, ha ő, Lucy elmenne vele vacsorázni...

Lucy meg sem tudott szólalni, annyira összezavarodott, sőt meg is ijedt egy kicsit. Melyik férfi megy csak úgy oda egy nőhöz, hogy elhívja vacsorázni, ráadásul ilyen ellentmondást nem tűrő hangon?

Szinte beleszédült a látványba, de a meghívást gondolkodás nélkül elutasította. Mit akar egy ilyen férfi éppen tőle? De alig gondolta végig, már tudta is a választ: szexet. Úgyhogy azonnal fedezékbe vonult, és a hét további részében sem fogadta el a meghívást, bár a férfi virágot küldött, meg egy drága arany karkötőt, amelyet szintén nem fogadott el. Diaz maga nem mutatkozott, de az állandó ostrom, amellyel meg akarta őt puhítani, csak összezavarta, és megerősítette az elhatározásában, hogy nem enged. Végül küldött neki egy sms-t, hogy hagyja békén, mert barátja van.

A férfi szót fogadott, Lucy pedig valami megmagyarázhatatlan okból kifolyólag hetekig üresnek érezte az életét, de aztán lassan magához tért, és megfeledkezett az egésztől. A munka miatt nem is igen volt ideje ezen törni a fejét, és az apját sem látogatta meg többé a munkahelyén. Még ha a Simsnek nagy előrelépést jelentett is a korszerűsítés és a növekedés, akkor is csak egy apró kerék volt egy hatalmas vállalkozásban.

Lucy a szülei nézett. Szemlátomást rettegtek tőle, hogy a világuk darabokra törik, Lucy lelki szemei előtt pedig Gabriel Diaz mint bosszúálló angyal jelent meg.

– Talán tudnék segíteni – mondta. – Meglehetősen jól keresek, és kérhetnék előleget is a következő könyvre.

– Az nem segít, kislányom. – Az apján látszott, hogy teljesen kétségbe van esve. – Megpróbáltam megmagyarázni a dolgot, és felajánlottam, hogy vonják le a pénzt részletekben a fizetésemből, de azt mondták, hogy ez nem megoldás. Ha hibáztál, repülsz.

– És Mr. Diazzal is beszéltél? – Lucy megborzongott, amikor kimondta a férfi nevét, és eszébe jutott, hogy az hogyan nézett rá.

– Sajnos nem – válaszolta az apja. – Kértem, hogy beszélhessek vele, de az ügy nem elég fontos, hogy őt is bevonják.

– És most mi lesz? – Lucy alig merte feltenni ezt a kérdést. A könnyeivel küszködött. A szülei már így is éppen eléggé kétségbe vannak esve.

– A legjobb esetben elveszítjük a tetőt a fejünk fölül – vallotta be az apja. – A legrosszabban...

A legrosszabb kimondatlan maradt, de ott lebegett a levegőben, mint egy viharfelhő. Ha bekövetkezik a legrosszabb, akkor az apjának börtönbe kell mennie.

Lucynak már a nyelve hegyén volt, hogy adják el a házat, fizessék ki az adósságot, és költözzenek hozzá. De hogyan? Egy kis házikót bérelt a település szélén. A nagy kert, a parányi dolgozószoba, konyha és háló tökéletesen megfelelt az igényeinek, de ha még ketten beköltöznek, moccanni sem tudnának.

Az édesanyja felállt, hogy még egy kanna teát főzzön. Amikor kiment, Lucy odahajolt az apjához, és gyorsan megkérdezte, hogy van valójában az anyja.

– Aggódok miatta – mondta az apja szomorúan. – Bár nem mutatja, de iszonyúan meg van ijedve. Azt meg tudjuk, hogy az egészsége gyenge lábakon áll. Neked kell törődnöd vele, ha engem lecsuknak, Lucy.

– Nem fognak lecsukni! Talán beszélhetnék a... – kezdte a lány, de aztán elakadt a szava.

– Kivel, kislányom? Hidd el, én már mindent megpróbáltam. A fülük botját sem mozdítják. Már azt is felajánlottam, hogy megmutatom a recepteket, amelyekre a pénzt költöttem... meg az üdülés papírjait, amelyre elvittem anyádat, miután agyvérzést kapott.

– Elmehetnék Mr. Diazhoz...

– Kedvesem, az az ember egy szívtelen pénzeszsák. A Sims kedves családi vállalkozásból hatalmas, sikeres céggé vált. Ennek pedig meg kell fizetni az árát.

Lucy még azt is el tudta képzelni, hogy mindenkit, aki Gabriel Diazzal akar beszélni, felakasztanak és felnégyelnek.

De Diaz két évvel azelőtt mégis érdeklődött iránta, még hozzá kitartóan. Kívánta őt. Lucy számára még mindig rejtély volt, hogyan vette észre egyáltalán Diaz. De talán most segíthet ez a régi fellobbanás, és a főnök több megértést tanúsítana az apja iránt...

Amikor felnézett, meglátta magát a kandalló fölött függő tükörben. Egy fiatal nő, derékig érő búzaszőke hajjal, amely kissé rendetlen lófarokba van kötve, szív alakú arccal és zöld szemmel... Semmi olyasmit nem látott, ami miatt különösebben eksztázisba lehetne esni. Nagyon valószínű, hogy Diaz már nem is emlékszik rá, de azért talán egy próbát megér...

– Hadd gondolkodjam egy kicsit, papa! – mondta együttérzően, és megölelte az apját, aki magába roskadva ült a kanapén. – Megpróbálok bejutni Mr. Diazhoz. Sosem lehet tudni...

A szülei, hála az égnek, semmit sem tudtak arról, ami két évvel azelőtt történt. Ha tudnák, hogy megkísértette az álruhás ördög, biztosan megtiltanák, hogy találkozzon vele. Nagyon konzervatívak voltak, és biztosan nem tetszene nekik, hogy a lányuk csak azért nyer bebocsátást Diaz szentélyébe, mert az egy héten keresztül kitartóan próbálta randira hívni.

A következő órákban igyekeztek kevésbé megrázó dolgokról beszélni, de mire Lucy este elbúcsúzott, teljesen kimerült, és annyira aggódott a szüleiért, hogy tisztán gondolkodni sem tudott.

Még az sem segített, hogy a rajzolásra koncentrált, pedig ez mindig hatott. Freddy, aki érezte, milyen hangulatban van, aggódó képpel szimatolta körül, és el nem maradt volna a sarkából.

Másnap reggel nem volt mentség, betelefonált a kertészeti boltba, hogy nem tud bemenni. Freddy szemrehányón nézett utána, amikor kilépett a lakásból. Az sem javított a kedélyén, hogy Lucy megígérte neki, ha hazajön, kap majd valamilyen finom falatot.

Odakinn melegen sütött a nap, az ég már három hete ragyogó kék volt. Lucynak sajnos nem volt szép nyári ruhája, amelyet erre a fontos alkalomra felvehetett volna, mert a kerti munkához nem volt szüksége ilyesmire. Így aztán kopott farmerokkal, pulóverekkel, pólókkal és kezeslábasokkal volt tele a szekrénye. Kikereste a legkevésbé rongyos farmert, a kevés póló közül az egyiket, amelyen nem volt semmilyen rockzenekar emblémája, és a legjobb cipőjét, amely fekete volt, és lapos sarkú. Hogy valami vonzó is legyen a megjelenésében, szájfényt kent az ajkára, de rossz érzéssel töltötte el, hogy a külsejével akar hatni valakire.

Gabriel Diaz éppen azon volt, hogy befejezen egy kellemetlen beszélgetést egy modellel, akinek a jelenléte az életében már nem volt kívánatos, amikor a titkárnője beszólt, hogy látogatója van.

– A neve?

– Nem akarta elárulni. Azt állította, hogy személyes dologról van szó. Mondjam azt, hogy nincs

itt?

Gabriel felsóhajtott. Némelyik nő azt hiszi, hogy a szex jogot ad neki efféle látogatásra, és ez rendkívül idegesítő. Csak azért jönnek, hogy csevegjenek egy kicsit. Legközelebb fel kell hívnia a figyelmüket, hogy az efféle viselkedés gyors szakítást von maga után.

De az Imogennel történt beszélgetés után nem volt kedve dolgozni. Imogen volt a harmadik barátnője nyolc hónap alatt, ami még az ő esetében is sok. Miért nem képesek megérteni a nők, hogy semmi kedve elkötelezni magát? Ezt mindig el szokta mondani már az elején. Senki sem vetheti a szemére, hogy nem tisztességes. Ennek ellenére mindig ugyanaz történik: a kapcsolat szórakoztatóan kezdődik, és azzal végződik, hogy ő angolosan távozik, mert a nőnek hirtelen kedve támad házi tündért játszani, és semmi sem érdekli jobban, mint a barátnői gyémánt eljegyzési gyűrűi és babafotói.

Egy titokzatos nő... Igen, pontosan erre van most szüksége!

– Küldje be, de figyelmeztesse, hogy csak tíz percem van!

Lucy a földszinten várakozott, és közben igyekezett nem pánikba esni. A márvánnyal, üveggel, csillogó krómmal telezsúfolt hallban a vérnyomása már az egekbe szökött. Pedig eredetileg jó ötletnek tartotta, hogy meglepje Gabriel Diazt, de most úgy érezte, az idegei kifognak rajta. Nem sok kellett hozzá, hogy kereket oldjon.

A cég új székháza lenyűgöző volt. A Sims dolgozói mind elképedtek, amikor szerény, kétemeletes téglapépületüket csupa üveg csodává alakították, az apjának bizonyára elállna a lélegzete, ha meglátná a GGD pompázatos központját.

Tulajdonképpen arra számított, hogy azt mondják, Gabriel Diaz nem ér rá. Bizonyára jó jel, hogy az irodájában fogadja őt.

Óvatosan ment el a kicicomázott lányok előtt, akik a recepción ültek a legújabb típusú számítógépük előtt, és megkönnyebbülten fellelegzett, amikor egy idősebb nő sietett elé. Bizonyára Gabriel titkárnője, és ő legalább nem úgy néz rá, mintha valami rondaságot látna, amit a macska hozott be.

– Szabad kérdezniem...

– Lucy vagyok, de nem akartam elárulni a nevem... Gabrielnek, azt gondoltam, talán meglepem...

– Lucy nem szokott ilyen trükkökhöz folyamodni, és most elpirult.

– Attól tartok, nincs valami sok ideje.

Nicolette meglehetősen szkeptikus volt a nőkkel szemben, akikkel a főnöke randevúzott, de ezt a lányt egészen más fából faragták. Ráadásul még sohasem látott ilyen szép nőt, aki ebben a ruhában, festék nélkül bizonyára tudatában sincs a szépségének.

Miközben felfelé tartottak a lifttel, Nicolette igyekezett fesztelenül csevegni Lucyval, ő pedig nagyon hálás volt ezért. Farmerban, pólóban, lapos sarkú cipőben úgy érezte magát, mint elefánt a porcelánboltban. Úgy érezte, hogy mindenki őt nézi, miközben kiszálltak a liftből egy tágas, vastag szőnyeggel borított, elegáns helyiségben. A gyomra összeszorult az idegességtől, és alig tudott megállni a lábán. Az előcsarnokból széles folyosó vezetett az üvegfalú irodákhoz.

Lucy egy pillanatra elbizonytalanodott, amikor Nicolette a folyosó végén lévő ajtóra mutatott.

– Kérem, várjon itt egy percig!

Lucy azt gondolta, egészen pontosan emlékszik Gabriel Diaz arcára, de amikor belépett az irodába, és az ajtó halkán becsukódott mögötte, rá kellett jönnie, hogy tévedett. A férfi, aki az ablaknál állt és most hátrafordult, sokkal magasabb volt, mint ahogyan emlékezett. A szeme színe olyan volt, mint a keserű csokoládéé. Lucy döbbenetben állt meg. Az idő semmit sem változtatott azon, ahogyan Gabriel hatott rá: megnémult a jelenlétében, és egyetlen épkézláb gondolatot sem tudott megfogalmazni.

Gabriel egy szürke egérre számított, persellyel meg szerencsétlen gyerekek fényképeivel. Meglepte, amit látott.

Az a nő állt előtte, akit azóta sem tudott elfelejteni. Már annak idején is észbontóan festett, most még inkább, bár nem tudta volna megmondani, mi az, ami a tekintetét fogva tartja.

A bőre olyan volt, mint az olvasztott arany, és olyan sima, mint a szatén. Aztán a csodálatra méltó haja, amely hosszú copfba fonva omlott a hátára. Ugyanolyan hatással volt rá, mint két éve. Itt állt előtte az egyetlen nő, aki vissza merete utasítani, Gabriel pedig igyekezett udvariasan kíváncsinak tűnni. Nem tudta, mit akar tőle a lány, de a rosszkedvét mintha elfújták volna.

– Köszönöm, hogy időt szakított rám. – Lucy határozatlanul állt az ajtóban. Gabriel nem kínálta helytel. A hallgatása csak még idegesebbé tette őt, és arra ösztönözte, hogy fecsegni kezdjen. – Bizonyára nem emlékszik már rám. Néhány évvel ezelőtt találkoztunk, amikor Somersetbe jött... a Sims Electronicshoz. Ez az egyik vállalat, amelyet átvett. Ó, bocsánat, még nem is mutatkoztam be: Lucy Robins vagyok. Elnézést, de valószínűleg fogalma sincs, ki...

Lucy már rég megbánta, hogy bejelentés nélkül érkezett. Nem tudta eldönteni, odamenjen-e a férjéhez, hogy kezet nyújtson neki, de megbénította a gondolat, hogy megérintse.

Még hogy neki nincs fogalma, ki áll előtte? Gabriel legszívesebben hangosan felnevetett volna. Elég volt egyetlen pillantást vetnie erre az arcra, hogy tudja, sokkal jobban megviselte a visszautasítás, mint gondolta. Nem szokott hozzá. De mi az ördögöt keres itt Miss Robins? Egészen kíváncsi lett...

– Bocsánat, akart valamit mondani? – hebegett Lucy.

Gabriel a fotelra mutatott az íróasztala előtt.

– Emlékszem magára – mondta vontatottan, és ő is leült. – Maga a lány a kertészeti boltból. A láncot visszaküldte, de mit csinált a virágokkal? Kidobta őket a szemébe?

Lucy lesütötte a szemét. Vajon választ vár a kérdésére? Nem kellett Gabrielre néznie, kemény arcvonásai beleégtek az emlékezetébe. Miközben zavarában összekulcsolt kezére meredt, a férfi hollófekete haját, ajkának ívét, büszke, öntelt fejtartását látta maga előtt.

– Tehát, mit szeretne? – kérdezte Gabriel megjátszott közömbösséggel. – Tíz percet adok. Mostantól kezdve.

Lucy ökölbe szorította a kezét. Tisztában volt vele, hogy annak idején nagyon szerencsétlen körülmények között vettek búcsút egymástól. Lehet, hogy megsértette Gabriel büszkeségét. De vajon ez ok arra, hogy a férfi még nehezebbé tegye a dolgát? Gabriel két évvel ezelőtt mérhetetlenül öntelt volt, és azóta sem változott.

– Apám miatt jöttem. – Lucy nagy levegőt vett, és állta Gabriel kérdő tekintetét. – Nem tudom, hallott-e róla, de történt valami... a cégnél.

Gabriel a homlokát ráncolta. A vállalata olyan nagy, hogy a hozzá tartozó cégeknek saját könyvelésük van. Gyorsan megnézte a Sims honlapját a számítógépén. Nem kellett sokáig keresnie, amíg kiderítette, mit jelentsen a rejtélyes látogatás.

– Arra céloz, hogy az apja sikkasztott, igaz? – kérdezte hidegen.

– Kérem, ne nevezze így!

– Azért van itt, mert az apját lopáson kapták. Remélem, nem azt akarja kérni, hogy hunyjak szemet a dolog fölött.

Lucy egész testében remegett.

– Nem érti, miről van szó. Az apám nem tolvaj!

– Nem? Akkor különbözik az elképzelésünk arról, mit jelent ez a szó. – Gabriel előrehajolt, és a kezét az íróasztalra tette. – Az én felfogásom szerint az olyan ember, aki elveszi mások pénzét azért, hogy gondtalan életet biztosítson magának...

– De ő... ő tudja, hogy rosszat csinált...

– Helyes! Ezt biztosan a javára írják majd a bíróságon, és nem kap túl kemény ítéletet. De az is lehet, hogy példát statuálnak vele, hogy megmutassák, a sikkasztást nem szabad könnyedén venni. Most pedig...

Gabriel felállt. Magában elátkozta, hogy a lány még most is ilyen hatással van rá, amikor gyakorlatilag segítségért könyörög. Nem tudta tovább elviselni a helyzetet.

– Ha ez minden, akkor Nicolette kikíséri.

2. FEJEZET

Lucy dacosan húzta ki magát. Nem akarta elhinni, hogy ennyit tudott csak elérni. Gabriel még csak arra sem vette a fáradságot, hogy végighallgassa. Természetesen megvan rá minden oka, hogy kidobja, de Lucy megremegett, amikor arra gondolt, hogy börtönbe zárják az apját, mint egy közönséges bűnözőt. Ezt biztosan nem élné túl, és az anyja sem. Magán érezte Gabriel Diaz perzselő tekintetét. A legszívesebben szó nélkül kirohant volna az irodájából, de pillanatnyilag nem engedheti meg magának, hogy büszke legyen.

– Kérem... hallgasson meg... – suttogta, a férfiből áradó ellenségességtől megrettenve.

– Minek? – kérdezte Gabriel egyenesen. – Nem tűröm a sikkasztást. Ez ilyen egyszerű. Felfordul a gyomrom, ha arra gondolok, azért jött ide, hogy felkínálja magát abban a reményben, hogy szemet hunyok a dolog fölött. Az ördögbe is, még arra sem vette a fáradságot, hogy rendesen felöltözzön!

– Hogy felkínáljam magam? – Lucy értetlenül nézett a férfira.

– Nem most jöttem le a falvédőről. Azt hiszi, hogy hatással lehet rám, ha felkínálja a kívánatos testét. Hozzá vagyok szokva, hogy a nők a testüket használják előnyszerzésre.

A kívánatos testét... Lucy elpirult a hanyagul kiejtett szavak hallatán. Még sohasem gondolkodott azon, hogy néz ki. Megdöbbsentette, hogy Gabriel ilyen szemérmetlenül beszél róla, de be kellett vallania magának, egy másodpercig örült annak, hogy a férfi kívánatosnak nevezte. Ő nem érezte magát annak. A kívánatos nők rebegettetik a szempillájukat, riszálják a csípőjüket, csücsörítenek, és kikezdenek a férfiakkal. Ő sohasem csinált ilyet, nem is tudna. Ő egyszerűen nem kívánatos.

Ő konzervatív, azok közé az unalmas nők közé tartozik, akik annak a férfinak tartogatják magukat, akit majd egyszer megszeretnek. A szülei olyan értékek szerint nevelték, amelyek a legtöbb tizenévesnek már nem jelentenek semmit.

Gabriel mégis kívánatosnak nevezte. Talán meg kellene nézetnie a szemét, de ez most nem a megfelelő pillanat, hogy ő szemészhez küldje, amikor úgy néz rá, mintha a szemétkosárból mászott volna elő a makulátlan irodájába.

– Nem azért jöttem, hogy... hogy...

Gabriel nézte, ahogy a lány melle emelkedik és süllyed a felháborodástól, és azon töprengett, hogy ez az ártatlan tekintet fogta-e meg annyira. Lucy arca minden férfit megőrzített volna, és olyan nyíltság sugárzott belőle, hogy az már veszélyes.

– Hogy? – kérdezte gúnyosan.

– Maga visszataszító! – fakadt ki Lucy kétségbeesetten. – Nagyon sajnálom, hogy idejöttem. Tudhattam volna, hogy meg sem fog hallgatni! Sajnálom, hogy elrabortam a drága idejét! – mondta, és fel akart állni.

– Üljön vissza! – szólt rá a férfi, és ez annyira megdöbbsentette őt, hogy szó szerint visszahuppant.

– Ez azt jelenti, hogy meghallgat?

Gabriel parancsoló kézmozdulattal beléfojtotta a szót.

– A könnyes történeteket elfelejtheti. Az apja meglopta a céget, és kész.

A férfi felállt, és elegáns mozdulattal az asztal szélére telepedett, a kezét pedig összekulcsolta. Ekkor kopogtak, Nicolette dugta be a fejét az ajtón, és arra emlékeztette, hogy tizenöt perc múlva kezdődik egy megbeszélés. Gabriel türelmetlenül leintette.

– Menjen helyettem Davis! – mondta, és közben nem vette le a szemét Lucy lehorgasztott

fejéről. A lány egész testtartása elkeseredettséget tükrözött. Azért jött, hogy megmentse az apját, és ő kész volt ezt jó pontként elkönyvelni, de örült, hogy a lány megértette, amit közölni akart: nem hatnak rá a könnyes históriák. Most tulajdonképpen haza kellene küldenie, de nem tagadhatja az igazságot: még mindig különösen vonzónak találja, ebben a ruhában is.

Elege volt a szép nőkből és a mesterkéltségek mosolyából. Megunta, hogy minden kívánságát teljesítik, bármilyen szemérmetlenek is.

Harminckét éves korára tökéletesen megcsömörlött. Az előtte ülő fiatal nő látványa úgy hatott rá, mint egy fiatalító kúra. Minden lenyűgözte benne: a naivitása, amellyel betört az irodájába, és elmesélte a megható történetét, egészen addig, hogy nem hódolt be neki. Különösen ez volt új Gabriel számára.

A gondolat, hogy most megkaphatja, amit két évvel ezelőtt Lucy megtagadott tőle, felizgatta. A tekintete végigsiklott a lány kemény kis mellén, és teljesen váratlanul megrohanta a vágy. Lucy éppen ebben a pillanatban nézett rá. Gabriel arcán elégedett mosoly suhant át, egy olyan férfi mosolya, aki már előre örül a győzelemnek.

– Milyen volt az útja Londonig? – kérdezte udvariasan.

– Tessék?

– Kellemes volt? Bizonyára nehezebbre esett búcsút venni a növényeitől...

– Miért kérdezi? Azt hittem, siet, és csak néhány perce van. – Lucy elhallgatott. Nem tudta, hova akar kilyukadni Gabriel, de reménykedett, hogy talán mégis odafigyelt arra, amit ő mondott. Nem lehet olyan szívtelen... A férfi figyelő, fekete szeme nyugtalanító érzéseket ébresztett benne, és zavarában elpirult. – Én... jól utaztam.

– És a munkája? Hogy megy?

– Jól. Nagyon is jól. Én... – Lucy szeme felragyogott. – Még annál is jobban! Nemcsak a kertészeti boltban dolgozom, hanem illusztrációkat is készítek. Grafikusként végeztem, és két évvel ezelőtt megbíztak azzal, hogy rajzoljak le ritka növényeket. Egy könyvbe.

Igazság szerint Gabrielt egyáltalán nem érdekelte semmiféle rajzolás, de élvezte az őszinte lelkesedést, és eljátszott a gondolattal, hogy esetleg ő is a lány arcára varázsolhatná ezt a lelkes kifejezést. Megint megrohanta a vágy, hogy kibontsa Lucy haját, és belefúrja az ujját selymes fürtjeibe.

Egy ilyen nőnek nem lenne szabad ócska farmernadrágot és pólót viselnie, legalábbis az ő jelenlétében. Felháborította, hogy Lucy a testével akart nála elérni valamit, ráadásul úgy, hogy a legkisebb erőfeszítést sem tette. Legalább egy kicsit igyekezett volna!

Megvető pillantása zavarba hozta Lucyt. Kellemetlennek érezte, de fel is izgatta. Úgy döntött, ügyet sem vet rá. Összeszorította a térdét, és előrehajolt.

– Csak annyit akartam mondani, hogy elég jól keresek. Az utóbbi években meg is takarítottam valamennyit, mert szeretném megvenni a kis házat, amelyet bérek...

– Hová akar kilyukadni?

– Ö... beleegyezne, hogy visszafizessem a pénzt, amelyet az apám... ö... kölcsönvett a cégtől? Szívesen odaadok mindent, amit keresek, illetve egy kis pénzre azért szükségem van...

– Először is az apja nem „kölcsönvette” a pénzt. Másodszor pedig kétlem, hogy a megtakarított pénze és a havi keresetének egy része fedezné az összeget, úgyhogy felejtse el!

– Más szóval teljesen hiába jöttem?

Lucy érezte, hogy minden elveszett. Nem tud Gabriel szívére hatni, mert nincs is neki. És ez még semmi, szemlátomást élvezzi, hogy ő megalázkodik előtte! Lehet, hogy így akar bosszút állni, amiért ő annak idején kikoszarozta?

– Talán lenne egy kiút...

– Valóban? – Lucy újra reménykedni kezdett, és várakozással nézett a férfira.

Gabriel megállapította magában, hogy gyönyörű szeme van, egészen különleges zöld, olyan, mint a tenger egy bizonyos megvilágításban.

– Valóban. De előtte egy kérdés: mi történt a barátjával?

– Hogyan?

– Akiról a búcsúzó sms-ében írt.

– Megbántottam, ugye?

Gabriel gúnyosan felnevetett.

– Engem?

– Nem állt szándékomban... – hebegte Lucy zavarában.

– Ne fáradjon a magyarázattal, csak árulja el, mi lett vele.

Lucynak fogalma sem volt, mi köze ennek a helyzethez. Annak idején teljesen rendben valónak tűnt, hogy kitalált egy férfit, hogy ezzel leszerelje Gabrielt.

– Ö... nem mentek jól a dolgok – mormolta, és zavarában a cipője orrát bámulta.

– Mi nem ment jól?

– Erről nem szeretnék beszélni. – Lázasan törte a fejét, milyen sorsot szánjon a kitalált férfinak. Gabriel hallgatása arra utalt, hogy még mindig a magyarázatra vár. De miért kell egyáltalán bármit is megmagyaráznom? – gondolta Lucy dacosan. Gabriel erőszakos volt, álnok, elutasító. De a remény csírája, amelyet életre keltett benne, tompította a lázadó gondolatokat. A szülei miatt meg kell ragadnia minden szalmaszálat.

– Ö... szakított velem – mondta vontatottan. – És aztán elutazott. Új-Zélandra. De nem tudom, ennek mi köze a...

– Abban, amire gondolok, egy barát csak hátrálatná.

– És mire gondol?

– Magára. – Lucy arca meglepte Gabrielt. Egyáltalán nem látszott rajta, hogy megértette volna, amit ő mondani akart.

Legkésőbb ezen a ponton minden nő felfogta volna, de Lucy csak a homlokát ráncolta, mintha matematikapéldát kellene megoldania.

– Megengedi? – kérdezte Gabriel, és gyorsan odalépett mögé. Mielőtt Lucy felfoghatta volna, mi történik, kibontotta a haját.

Lucy felugrott, és hátrálni kezdett, amíg az íróasztal útját nem állta.

– Mit csinál? – kérdezte, és hátradobta a haját. A szíve olyan vadul vert, hogy alig kapott levegőt.

– Azóta szerettem volna ezt csinálni, hogy először megláttam – mondta Gabriel, miközben lassan odalépett a lányhoz. – Olyan volt, mint egy gazella, gyönyörű és kecses. És fura módon még mindig akarom magát...

– De az nem lehet! Maga... maga... modellekkel jár...

– Honnan tudja?

– Utánanéztem az interneten. – Lucy a füle tövéig elpirult. Gabriel olyan közel állt hozzá, hogy érezte a belőle kiáradó meleget.

– Ó, csak nem? – A férfi nagyon elégedett volt, hogy erősebb hatást gyakorolt Lucyra, mint gondolta, különben nem kutakodott volna róla az interneten, és nem nézne rá ilyen vággyal a szemében, bár görcsösen igyekszik elrejteni az érzéseit. Ezt ő olyan világosan látta, mintha neonbetűkkel lenne a lány homlokára írva.

– Kíváncsi voltam... – védekezett Lucy.

– A kíváncsiság jó dolog. – Gabriel előrehajolt, és két oldalról az íróasztalra támaszkodott. Lucy fogoly volt. Gabriel elképzelte, hogy itt szexel vele az irodájában, és fékezhetetlen vágy fogta el. Eltűnt az unalom és a kimerültség, amely már évek óta kísérte. Már egyedül ezért is megéri...

– Tehát az ajánlatom...

Gabriel elhúzódott, mert nem tudott uralkodni magán ilyen közel Lucyhoz, látva üde ártatlanságát, belélegezve hajának tiszta mentaillatát. Bármennyire élvezte is ezt az érzést, kénytelen volt arra gondolni, hogy az irodában vannak, és Nicolette ott ül az ajtó másik oldalán.

Az eszébe sem jutott, hogy Lucy visszautasíthatja az ajánlatát, ahogyan két évvel azelőtt. Most az ő kezében van az adu, és komolyan elszánta rá magát, hogy kijátssza. Magán érezte Lucy tekintetét, miközben visszament a székéhez. Minden érzéke azt súgta, hogy a lány nem volt közömbös abban a rövid pillanatban, amikor megérintette a haját.

– Nem fogok nagy feneket keríteni a dolognak: magát akarom. És ellentételezéseként, hogy